

inzerati se sprejemajo in velja
tristopna vrsta:

8 kr., če se tiska 1krat,
12 " " " " 2 "
15 " " " " 3 "

Pri večkratnem tiskanju se
cena primerno zmanjša.

Rokopisi

ne vračajo, nefrankovana
pisma se ne sprejemajo.

Naročnino prejema opravništvo
administracija in ekspedicija na
Starem trgu h. št. 16.

SLOVENEČ

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemati velja:

Za celo leto . . . 10 gl. — kr.,
za pol leta . . . 5 " — "
za četrt leta . . . 2 " 50 "

V administraciji velja:

Za celo leto . . . 8 gl. 40 kr.
za pol leta . . . 4 " 20 "
za četrt leta . . . 2 " 10 "

V Ljubljani na dom poštovalcu
velja 60 kr. več na leto.

Vredništvo je na Stolnem trgu
hiš. št. 284.

Izhaja potrikrat na teden in sicer
v torek, četrtek in soboto.

Dr. Bleiweis v deželnem zboru kranjskem.

Izmed vseh poslancev deželnega zbora kranjskega, narodnih in nemčurskih, je gotovo gosp. dr. J. a. n. B l e i w e i s prva oseba, ktera vleče ná-se, pa tudi z a s l u ž i največo pozornost, od naše strani pa tudi največe zaupanje in spoštovanje. On je tisti, ki, če se na naši politični ladiji stranke in osebe še tako prepirajo, si skačejo v lase, vselej ponosno in mirno stoji pri krmilu, čegar glas, ko zadoni, isti hip naredi vsaj začasen mir, čegar besede, vse dobro premišljene, kaj tehtajo, in čegar bistro duševno oko brž seže stvari do dna. Ima pa tudi za sabo leta britkih skušenj, groznih neviht, zato vé on tudi takrat še pravi svet, ko so vsi drugi že vgibali in vgibali ter zašli na drugo pot, ki bi ne pripeljala do pravega cilja, ali pa vsaj le po mnogih nepotrebnih ovinkih. Kolikokrat so bile že hude in živahne borbe v zboru med strankami, letele so tehtne sem ter tje tako, da so govorniški strelci gole ognjenosti slepi čez cilj streljali; pa je slednjič vstal dr. Bleiweis, miren in hladen, ter vrgel med spehane in potne borilce besede, ki so padale kakor po prav hudi vročini kapljice dežja. „Čemu ves ta prepir, gospoda? Stvar je jasna. Tako je, drugače ne more biti.“ Tako je pričel navadno in včasih z malo gorkejšo besedo kratko, pa krepko razvil svojo misel ter s tem več dosegel, nego vsi njegovi predgovorniki z vso govorniško umetnostjo, z najmočnejšim strelom, z vso študirano zavihanostjo itd.

Ranjca dr. Toman in dr. Costa bila sta mu vselej vrla pomagača, trdna naslomba, takrat stališče njegovo v deželnem zboru ni bilo tako težko, ko zdaj. A vkljub temu, da ju zdaj več ni, bistri, politični naš očiak in vojskovodja ni zgubil svojega poguma, to je posebno sijajno pokazal zopet v ravno minulem zasedanju, v katerem je bilo delovanje njegovo eminentne važnosti. Že le površen pregled njegove delavnosti nam to sijajno dokaže.

Najprvo je možato potezal se za usmiljene sestre, ktere hoče liberalni tek časa odriniti. Vsak količkaj pravičen človek bo pripoznal zasluge tega reda v strežbi bolnikov; usmiljene sestre namreč niso družba, ki za plačo streže bolnikom, kajti to, kar one delajo in prestanejo, se ne dá poplačati, to dela le prava krščanska ljubezen do bližnjega, usmiljenje do trpečega človeštva in upanje, da bo vse to enkrat tam gori poplačano. Najemnik, ki le za denar dela, se do take misli ne more nikdar povzdigniti. Po vsi pravici se je toraj dr. Bleiweis, sprevideč korist, ki prihaja po tem redu ne le bolnikom, ampak vsi deželi, potezal za sestre, ž njim enakih misli je — izvzemši peščico nemčurskih in drugih liberalcev — vsa dežela.

Pri razgovoru o podpori slovenskemu gledališču je podal on zboru zgodovino gledališnih subvencij; dokazal je, da nemško gledališče nima nikake prednosti pred slovenskim, da tudi prej ni dobivalo nič, pozneje le malo podpore, in da bi se, ako bi se našel kak vodja, ki bi le slovenske predstave podajal, njemu smela vsa podpora nakloniti, tudi tista, kar je zdaj dobiva vodja nemškega gledališča.

Po njegovih zgodovinskih pojasnilih je bilo pač vsakemu jasno, kako ta reč stoji in da večina nikakor ne dela krivice, ako slovenskemu gledališču še toliko podpore dovoli.

Iskrenega domoljuba in za dežele blagor skrbečega poslanca se je pokazal dalje pri razpravi o vladni ponudbi gledé vravnjanja razmer zemljiške odveze nasproti državi. Na tej strani hotel je deželo rešiti bremena, ktero bi ji bilo naloženo za skoro 40 let naprej, in varovati je škode, na drugi pa, sprevidivši, da se ta reč mora enkrat vravnati, je skušal doseči za našo deželo kolikor mogoče ugodne pogoje. Zato zahteva, skleniti le, ako država obljubi — namesto ponujenih le 175.000 gl. — deželi vsako leto, dokler ne bo vse poravnano, 200.000 gl., in je ta svoj nasvet tudi do sklepa spravil, čeravno so celó nekteri narodni poslanci pri glasovanju z nemčurji potegnili. Pri tej priliki je živo slikal nadloge, ki tarejo deželo našo, in dokazal, da je dozdej v primeri z drugimi plačala že 9 milijonov davka preveč, da ima toraj pravico zahtevati, da se ji ta znesek sčasoma povrne. Nemčurska ali vladna stranka ga je zarad tega zeló napadala, ker, če bi se bila ponudba vlade brez premembe sprejela, bi bil vit. Widmann, dozdej le načelnik deželne vlade kranjske, postal pravi naslednik Auersperga, imenovan bi bil za deželnega predsednika, kar bi bilo pa za deželo na vsak način slabo, ker vit. Widmann je pokazal, da se dá po naših nasprotnikih zavijati in obračati, kolikor se jim zdi. Tedaj je tu dr. Bleiweis, kakor nemec pravi, „ubil dve muhi z enim mahom.“

Hanani,

ali

poslednje dni v Jeruzalemu.

(Spisal E. Guenet — poslovenil F. Jaroslav.)

(Dalje.)

„Znamenitejšje dogodke popisal je Lucij, naslednik Petrov, in prepis tega spisa zaupal je meni, da ga izročim biškupu jeruzalemskemu. Kaj več, kakor je v spisu, ti tudi jaz ne morem povedati. Čuj toraj! Gotovo že znaš, da je okrutni Neron, naslednik slabotnemu Klavdiju, po priliki dvajset mesecev potem, ko je bil zasedel cesarski prestol, sklenil podreti mesto rimsko, nekaj zato, ker se mu niso dopadale priproste kmetiške hiše, nekaj pa zato, ker je menil, da so ulice pretesne in preveč krive. Nadalje je upal, da boče o tej priliki najti neizmernih zakladov in dragocenosti. Ukazal je tedaj zažgati mesto na več krajih. Šest dni divjal je tako uničevajoč požar, da od štirinajstih predelov ostali so samo štirje nepoškodovani, vsi drugi so pogoreli do tal, le tu ali tam ostal je na pol razsut dom. In kaj je okrutnik počenjal med tem, ko je mesto go-

relo? Stopil je na nek stolp, pa gledal strahovito in tužno pozorišče; oblekel se je bil kakor gledališk igravec, in je recital neko pesen o padu in udaji Troje, pesen velim, ki je bila plod njegove fantazije. Zavedši se spoznal je svojo goropadno neumnost. Skušal se je opravičiti in preslepiti ljudstvo, češ, da on ni provzročil požara; ali ljudstvo ni hotelo verjeti. Začel je tedaj sumičiti kristijane, in to se mu je sponeslo, kajti prosti narod je res verjel, da smo hudobni ljudje, omikani in odličnejši pa so nas že tako črtili zavoljo ostre čudorednosti, ki kroti divjo razbrzdanost. Sploh so trdili, da smo pogubonosna, vsega zaničevanja vredna ločina, ktera se je, kakor učé njih učenjaki, s prva na Judovskem zaplodila s pomočjo tistega Jezusa, ki ga je dal Poncij Pilat križati, in od tam se je zasejala tudi v Rimu. Rimci so Jude že sploh črtili, a nas še tim huje. Neron je tedaj vso krivdo na nas zavalil, kajti mogel se je zanašati, da bode ljudstvo rado verjelo vse, kar se podtikuje takemu razvpitemu izmečku, kakor so nas sodili. Takrat smo že očitno obhajali službo božjo, zato so nas dobro poznali. Sprva je došel ukaz, da primejo samo one, kateri so videti bolj mlačni,

kristijani, in le-ti so izdali ogromno množico ednovercev, ktere je dal Neron trpinčiti. Ene so zašili v živalske kože in pometali divjim psom, ene so križali, ene skozi vrat na kolice nasadili, ene pa s smolo in voskom polili in jih o mraku zažigali kot baklje. Neron je v ta namen prepustil svoje vrtove*), in se je sprehajal med gorečimi telesi, nastavljenimi kakor drevje v drevoredu. To nečloveško mučenje je obudilo celo v poganih nevoljo, in kar očitno so govorili, da kristijanov ne koljejo zbog občnega blagora, nego zbog razveseljavanja enemu človeku, kar pa ne gre.“

„Ali je v tem preganjanju umrl tvoj oče?“

„Ne, ta pot nas nič žalega ni zadelo, ali prešlo leto je znova bilo nastalo zelo okrutno preganjanje. Ko sta sveta apostelina Peter in Pavel čula, kaki žleg preti vernikom rimskim, prihitela sta tješit in podpirat nas z besedo in z dejanjem. S svojimi iskrenimi govori pridobivala sta dan na dan novih ljudi, neke celo ga domu cesarjevem.“

(Dalje sledi.)

*) Dandanes vrtovi vatikanski, kjer stoji sv. Petra cerkev.

Neprecenljive vrednosti pa je njegov v zboru sprejeti načrt postave, po kateri se ima na ljubljanski realki slovenskemu jeziku dati pravica njegova nazaj. To je energičen korak, kajti če vlada tudi te postave ne potrdi, vendar vé, da narod slovenski ne misli odstopiti od svojih pravic, svojega vratu nikakor podati tujemu jarmu. Pri tej priliki se je dr. Bleiweis navdušil do govora, ki je najkrasnejši iz letošnjega zborovanja, in ktereга bomo te dni vsega objavili.

Pri tem je toraj misel njegova v zboru prodrla, ne tako pa pri postavi, po kateri so učiteljice gledé plače na Kranjskem enake učiteljem. Dr. Bleiweis, spoznavši in naprej vidé slabe posledice te postave, o katerih smo mi že spregovorili, je bil tu zopet pravi zagovornik in advokat davke plačujočega ljudstva in da je bil tu pravi svarilni prerok, to se bo že gotovo prihodnje leto pokazalo. Obžalovati je, da se mladoslovenska stranka ni dala prepričati po njem in je s tem prizadela z nemčurji vred deželi naši hudo rano, ki bo kmalu jela skleti plačevalce davkov.

Prav tako je imel korist dežele in bolnih blaznih pred očmi, ko je šlo za napravo norišnice. Tudi tu je vzdignil svoj glas za to, da bi dežela napravila norišnico na takem kraju ki je namenu najbolj ugoden, in po vsi pravici nasprotoval predlogu, da bi se posilne delavnice poslopje v norišnico spremenilo. Tu ni namreč ne zdrave vode, ne čistega zraka, česar pa je bolnikom — in to so blazni gotovo — najprej treba.

Tako smo videli dr. Bleiweisa v letošnjem zborovanju na vse strani delavnega, neutrudljivega in gorečega zagovornika dežele naše in volivcev njegovih. S tem, se vé, da nikakor nečemo v senco staviti drugih poslancev naše stranke, ki so po vsem storili svojo dolžnost in še tudi več; hoteli smo le dokazati, da dr. Bleiweis, dasiravno ga „Narodovci“ radi imenujejo — in to ne brez postranskih slabih misli — „starega“, je še v delovanju svojem pravi korenjak, da mu teče po žilah še vedno mlada in gorka kri, kedar treba potegniti se za narod, kteremu bo on do smrti vdan, gorkejša kri gotovo, kakor po žilah tistih, ki so pri nekterih prilikah, ko bi bila vsakemu drugemu kri pravične jeze zavrela, popolnoma hladni ostali, dasiravno se sami „mlade“ imenujejo.

Po vsem tem mislimo, da bo ves narod naš z nami vred na grlo zaklical: „Bog nam ohrani očaka našega dr. Jan. Bleiweisa še mnogo let!“

Nemčurska doslednost — predrznost.

Že večkrat smo omenili, kakošne reve so psevdoliberalci — brez vere, toraj brez stalnosti in podlage. Kolikorkrat kateri jezik stegne, že v tretjem stavku več ne ve, kaj je v prvem zinil. Tacega se je skazal „Tagblatt“ zlasti zopet v št. 109. Grmel je zoper „klerikalce“ kakor Ahiles zoper Ajaksa, le vse prekmalo je pa pokazal, da je sam štoklež Ajaks.

Njegovo modrovanje je šlo na to, da vse je zastoj in zgubljeno v naši deželi, dokler slehern in vsak ne more v miru po svojem prepričanju se skazovati, kakor si je sam izvolil in za prav spoznal („so lange nicht Jedermann unbehelligt und nach freier Wahl seine Anschauungen vertreten darf“). Zdaj pa nastavi uho, priljudni čitatelj, in zvedi, kako ta list sam svoj lastni nauk spolnuje! V ravno tem spisu malo dalje „Tagblatt“ pripoveduje, da so bili „klerikalci“ letos v zadnji seji zbor-

nico zapustili, ko je namreč dr. Schrey pričel neolikano „šrajati“ zoper nje. In tu je pisatelj čisto pozabil, kako naj slehern in vsak v miru pred drugimi po svojem prepričanju živi, ter o njemu nasprotnih možeh v zboru tako-le rogovili: „Kakor po strašnem tresku gosti črni oblaki velikrat nepredvidoma zginejo, tako je bilo po odhodu klerikalcev v deželni zbornici. Zrak se je zdel tako čist in jase, da že davno ne tako; kakor móra je stiskala vsa poštena in svobodna srca, ki so bila že davno davno z gnušenjem in studom napolnjena pred tem najnovejšim klerikalnim bujskanjem. Bila je poslednjič izrečena oprostivna beseda, prehudo razžaljeno očitno mnenje je svojo obsodbo izreklo, zadoženi so bili poznamnjani in razdžani“. In tako gre še dalje do konca — sama odkrita izpovedanja, kako „v miru“ hočejo in želé Schreyjevci katoličane naše dežele „po njih prepričanju pustiti živeti“!!

Le berite ves spis, ki je med liberalci obudil toliko veselo strmenje, kakor bi bili ti filistejci kacega Samsona pobili, — berite pazno, in našli bode te njegovo modrost v tem-le stavku: Slovenski kruh, slovenske žulje, slovenski denar, pa zraven „mir“, da bomo zmogli „svoje prepričanje“ — svojo „nevero in nemčurstvo“ med nje trositi, — to mi hočemo imeti.

To svojo doslednost pokazal je „Tagblatt“ še pri neki drugi priliki. Neki človek se je bil te dni podal v Reko, da bi bil tam videl sprejem cesarja avstrijskega. A ker je moral v nekem hótelu že prvo noč za prenočišče plačati 8 gld., potegnil jo je že drugi dan iz Reke. „Tagblatt“ se huduje nad tem sleparjenjem ter priporoča ljudem, da naj se omenjene gostilne ogibljejo. To je čisto prav in pošteno, a zakaj nam „Tagblatt“ tako za zelo jemlje, kadar prijatelje svoje svarimo pred kupci in obrtniki, ki namesto dobrega, prodajajo slabije blago in povrh še s skupljenim slovenskim denarjem pomagajo tlačiti nas Slovence? Če bi „Tagblatt“ imel več pameti, kakor kaka stara baba, moral bi bil grajati dr. Schreya, ki je bil to reč celo spravi v deželni zbor, namesto da ga je do oblakov povzdigoval. Sicer pa se nam čudno zdi, da se naši nemčurji tako zelo hudujejo, ako svojim prijateljem svetujemo, da naj pri domoljubih raje kupujejo. Saj se vedno ponašajo, da Ljubljana je za Slovence zgubljena, in da večina prebivalcev je na njihovi strani. Če bi to res bilo, bi se jim našega svarila ne bilo bati, in bi se njihovim kupcem in obrtnikom nič ne poznalo, če bi peščica našincev k njim ne zahajala. Ker pa čivkajo, kakor izstradani mladi vrabci, kadar jih Slovenci s svojimi groši več nočejo pitati, je to najočitnejši dokaz, na kateri strani je večina. Pa bodite sami za-se, kakor mi, in kmalo se bode pokazalo, koliko nemčurstvo pri nas premore!

Politični pregled.

V Ljubljani, 28. maja.

Avstrijske dežele.

O ministerskih premembah zopet vsi listi mrgolé. „N. fr. Presse“ se iz Budapešte poroča, da baron Koller pride v Gradec za višjega vojaškega poveljnika, general Blažič pa da postane skupni vojni minister; Mollinari postane poveljnik v Budapešti, Edelsheim pa dobi kako drugo poveljništvo in Kuhn u se bode izročil diplomatičen posel. „N. fr. Presse“ sama pravi, da ne prevzame odgovornosti za ta poročila, ktera je res tudi že sama dementirala. — Tudi pri cesarskih na-

mestništvih se imajo zgoditi nekatere premembe. Graški namestnik baron Kubeck se je te dni podal na Dunaj, da bi se pred cesarjem ustmeno opravičil zaradi svojega obnašanja pri dijaških škandalih. Tedaj ni še določeno, ali baron Kubeck ostane na svojem mestu, ali ne. Gališki namestnik grof Goluhovski pa je nevarno zbolel.

Deputacija českih obrtnikov, ki izdelujejo železo, volno in svilo, bila je 24. t. m. pri cesarju ter prosila jih varstva za domače izdelke, ktereга po sedanjih kupčijskih pogodbah nimajo. Cesar so deputacijo jako milostljivo sprejeli ter zagotovili jo, da hočejo skrbeti za vreden prospek obrtništva. Deputacija je šla še k Andrassyu pa k novemu ministru kupčijskemu.

V gališkem deželnem zboru bilo je 26. t. m. jako viharo. Rusini so namreč grajali delovanje deželnega šolskega sveta, ter so predlagali, da se stroški zanj ne dovolijo. Vladin zastopnik pa nekteri poljski poslanci so zagovarjali deželni šolski svet, ter zavračali Rusine, ki so vsled tega zbornico zapustili. — Deželnemu maršalu se je telegrafično že naznailo, da cesar letos Galicije ne obiščejo.

Hrvaški sabor se je 26. zopet pričel, pa bode prav malo časa, neki le do 15. junija, zboroval. Poslanec Hrvat je vlado vprašal, bode li odgovorila na njegovo interpelacijo o urbarskih zadevah in o odpravi vladarskih pravic (Regalien.) Mažuranič je rekel, da bode prihodnje dni odgovoril na omenjeno interpelacijo. — Volilna novela se je saboru nepotrjena poslala nazaj, da jo nekoliko spremeni. Spremembe, ktere ogerska vlada zahteva, so bolj formalne in se bodo sprejele, dasi utegne mnogo poslancev nasprotovati.

Vnanje države.

Pruska vlada, ki je bila pred nekimi dnevi prepovedala procesije za sv. leto, češ, da so izvanredne, prepovedala je skoro povsod tudi procesije sv. Rešnjega Telesa. Čedalje bolj se kaže, da Pruska hoče zopet ravnati po izreku prvih protestantskih vladarjev in juristov: „Cujus regio, illius et religio“ (čigar je dežela, tistega je tudi vera.) — Iz Westfalije se te dni 100 frančiškanov poda v Ameriko, kjer jih željno pričakujejo. Kako daleč je že dospela na Pruskem kulturna borba, priča tudi to, da je vlada zaukazala v štirih tednih zapreti sirotišnico za dečke. Vsakdo sme za plačo v svojo hišo vzeti otroke, ki v šolo hodijo, revnih otrok pa, ki staršev nimajo, ki pa hočejo in morajo hoditi v šolo, brezplačno nihče ne bi smel vzeti v svojo hišo! To je liberalno človekoljubje!

Ruski car neki želi z bivšim francoskim predsednikom Thiersom pretresati politične zadeve evropske in zlasti francoske, kar živo priča, da caru je blagor Francije pri srcu. Pravijo, da se moža meseca avgusta snideta v Bruselji.

Domače novice.

V Ljubljani, 29. maja.

(Matica slovenska) je imela preteklo sredo 33. odborovo sejo, v kateri se je nekoliko prebral in popravil zapisnik 32. odborove in 10. občne skupščine, ter zapisnik o poslednjih volitvah. Deželni blagajnik g. Fr. Ravnikar se je pismeno odpovedal odborništvu. Volil se je potem predsednik, in izmed 19, med kterimi vnanji odbornik g. L. Svetec, dobil je vseh 18 glasov starosta slovenski g. dr. J. Bleiweis, kateri je po mnogem upiranju udal

se naposled vzajemnemu zaupanju na obljubo, da se mu bode kolikor mogoče zljajševalo opravilstvo. Tudi pismeno voljena sta bila za podpredsednika po večini glasov gg. P. Kozler in M. Pleteršnik, vsi drugi dosedanja pravilniki pa spet ustmeno po soglasji odbo- rovom. Tudi za tajnika ostane do prihodnje volitve g. prof. Tušek. Odsek gospodarski ostane dosedanja; odsek za izdavanje knjig, s katerim se je popolnoma zedinil odsek za narodno blago, pa se je pomnožil še po novih odbornikih, ki so gg. Urbas, Wiesthaller in Stegnar. Svěsti smo si, kakor je vrlo pričela, da bode tudi vprihodnje dobro delovala slo- venska Matica na pospěh naše domače knjige in na slavo narodu slovenskemu.

(Iz seje deželnega odbora 18. maja) V smislu sklepa letošnjega deželnega zbora za- rad naprave nove norišnice se je sklenilo, da se popraša vodstvo deželnih dobrodelnih naprav in c. k. deželni šolski svet za mnenje, ali bi bilo poslopje deželne posilne delalnice pripravno, da bi se preuredilo v norišnico. — Vodstvu deželne sadje- in vinorejske šole na Slapu se je dovolilo, na napravi z učenci te šole izlet na Goriško na ogled izglednih vinogradov, svi- lorejstva, in kmetijske šole v Gorici. — Obči- nama Kostel in Radenice se naroča, da pošljete nadrobne izkaze stroškov za vojaške straže na hrvaški meji proti živinski kugi. — Deželni odbor je pritrdil, da se učiteljska služba v Belicerkvi odda Janeza Gantarju, — služba nadučitelja v Semiču sedanjemu prov. učitelju Janezu Šilerju, — in nova učiteljska služba v Rudniku Šim. Punčahu, sedanjemu učitelju v Šentvidu pri Zatičini. — V smislu dotičnega sklepa letošnjega deželnega zbora se deželni odbor obrne na več velikoposestnikov na Do- lenjskem, da ogledajo Smolovo posestvo Grm pri Novomestu in posestvo Rako in potem po- ročajo o večji ali manjši pripravnosti teh po- sestev za napravo kmetijske šole.

(Procesije sv. Rešnjega Telesa) so se za- rad deževnega vremena obhajale v cerkvah; le ternovska je bila šla nekoliko iz cerkve, pa se je morala kmalo zopet vrniti.

(Neverjetno skoraj, a vendar resnično.) Le- tošnji praznik sv. R. T. je bil zarad deževnega vremena jako žalosten. Toliko bolj so se pa veselili nemčurji, liberalci in župan slovenske in dozda še katoliške Ljubljane. Kako to more biti vprašaj? Že od nekda je bila pri nas v Ljubljani, (po deželi in družih mestih je še zdaj) lepa slovenska navada, da fantje na praznik sv. R. T. postavljajo veličastne mlaje, ktere popred dekleta v časih prav okusno okinčajo. Cela vas ali predmestje je ponosno zarad lepega mlaja. Stari možje in priletne matere se radujejo nad svojimi mlajšimi, da še niso opustili lepe stare slovenske navade. Tudi fantje spodnje in gornjepolanski so si bili le- tos preskrbeli velikansk 13 sežnjev dolg mlaj. Več deklet je nakupilo slovenskih zastav in drugega kinča. Bilo je veselje splošno. Ker se je pa govorilo, da bo prepovedano mlaj po- staviti, se poda v sredo, dan pred praznikom sv. rešnjega Telesa, pošten mož in posestnik na poljanskem predmestji, pred čigar hišo so hoteli mlaj postaviti, k mestnemu g. županu, naznanit mu, da bodo fantje pred mostom na spodnjih Poljanah postavili mlaj, kakor je že od nekda bila navada o sv. rešnjem Telesu. „Nikakor ne, mu odgovori g. župan; kaj ta- kega se ne najde ne v Beču, ne v Gradcu, to je preveč kmečko; mi se moramo ravnati po drugih velikih mestih“. Ko ga ta le še nadlegova, naj bi vendar to nedolžno veselje dovolil, mu naravnost odgovori: „Kdor bi se

kaj takega predrznil, bo plačal kazni 20—50 gld. (Po kateri postavi g. župan?) Vpraša ga nadalje: „Ali se tudi brezove veje in majhne smerekice sv. rešnjemu Telesu na čast ne smejo postaviti?“ Odgovori mu: „Samo po 6 čevljev visoke, višjih ne.“ Potem pa še nekako zaničljivo pristavi: Sploh pa najbolje storite, ako okna in vrata popolnoma zaprete; po čemu neki vse to? to je le še za kmete.“ Prav enak dopis nam je došel še od neke druge osebe; ki se močno čudi, da pri takem proticerkvenem obnašanju Ljubljanskega mestnega starešinstva farno predstojništvo sv. Petra z gospodoma ključarjema najame mestno požarno godbo k procesiji sv. rešnjega Telesa!!

Dozda smo mi mislili, da ima župan drugo nalogo, kakor ljudi jeziti, jih hujskati in žaliti njihovo versko zavest. Radi bi vedeli, po katerih §§. je g. župan delal; po katerih postavah ima pravico žaliti take posestnike, ki, če ne več, vsaj toliko davka plačujejo, kakor g. župan sam? Prosimo g. župan odgovora, kakšen kristijan ste, da svetujete med procesijo sv. R. T. okna zaplohati?

(G. Vincenc Jevnikar), svetovalec pri tu- kajšnji deželni sodnji, je imenovan za pred- sednika kresijske sodnije novomeške.

Razne reči.

— Od romarjev, ki so bili 18. t. m. pri Judendorfu na Štirskem popadali v Muro, so jih 55 rešili, 58 mrtvih izvlekli iz vode, 40 pa jih še pogrešajo. Liberalni listi vsled tega hujskajo zoper katoliške procesije in od vlade zahtevajo, da naj se katoličanom proce- sije prepovedo, kakor pod cesarjem Jožefom II. Naj tedaj povemo, kako pa protestant Schuselka v svoji „Reform“ o tej reči sodi: „Dunajska „N. fr. Pr.“ piše: Koliko časa še bodo kmečko ljudstvo k romanju silili? Kdo pa ljudstvo k temu sili? Mnogim dušnim pa- stirjem marveč ni všeč, da njihovi farani v druge kraje romajo. Pa romajo li samo kmečki ljudje? Mar ne hodijo in se ne vozijo vsako leto tisučeri dunajski meščani in meščanke k Marijnim božjim potom? Na praznik Marije 7 žalosti liberalci vsako leto pri Mariji v Lan- zendorfu lahko vidijo najmanj 30.000 dunajskih romarjev. Katoličani romajo, ker jih versko čutilo k temu žene, ali ker hočejo to storiti, ali ker jim je to prijetno. V svobodni državi se jim to mora dovoliti, kakor drugim druž- bam, ktere imajo svoje zastave. Da se na- pravljajo veselice, pri katerih ljudstvo časti Baha in Gambrina, ali pa tudi neko boginjo ženskega spola, zoper to liberalci nič nimajo, marveč še to hvalisajo kot socijalen napredek. Če strelci, ognjegasilci, telovadci in pevci z vibračnimi zastavami, mnogovrstno okinčani in natrkani, z bobnanjem in trobentanjem in tulenjem gredo na deželo in okolico dunajsko daleč na okrog spravljajo v nevarnost, je to liberalcem vspeh svobodnega združevanja, ali celo umetnosti in pospeh umetnosti. Naši libe- ralci sploh pospešujejo vse procesije, še pust- nih norcev maškerade, le katoliškim državljanom nove svobodne Avstrije ne dovolijo prostosti po verskem čutilu in potrebi romati. Da to svojo krivico in nesvobodo opravičijo, sklicujejo se na ono nesrečo, ki se je pripetila. Ali se pa tistim, ki so šli na kako veselico na suhem ali na vodi, še nikdar nobena nesreča ni pri- godila? Tako piše protestantovska „Reform“, naš ljubeznjivi „Sl. Narod“ pa, ki tudi hoče biti liberalen, o tej reči v en rog trobi z uma- zanimi judovskimi listi dunajskimi. Po tem pa zopet lahko razsodite, kakov je njegov libe- ralizem!

— 5 štipendij po 100 gld. je razpisa- nih pri živinozdravniški in podkovarski šoli v Gradcu za l. 1875/76. Prošnje se oddajajo pri štajarskem deželnem odboru do 31. julija t. l.

— Dr. Herman Mulley, višji državni pravdnik v Gradcu, ki se podá v pokoj, je dobil red železne krone III. reda.

— Pod železniški vlak je prišel Ožbald Kajzer, težak v Vuhredu; kolesa so ga zdrobila.

— Obesil se je v svojem stanovanju Jan. Kolenc, pisar pri topliški uradnici v Laškem, potem, ko se je poprej skušal s kraljevo vo- dico pokončati.

— 7 let težke ječe je pri porotni sod- niji v Celji dobil J. Cvirn, zato, ker je svo- jega gospodarja Požuna ubil. — 5 let težke se je spoznalo J. Ricingerju, ker je Marijo Krajnc v Zavrhu z nožem usmrtil.

— Duhovske spremembe v tržaški škofiji: Č. g. France Tomšič gre za kaplana v Kazle; č. g. Janez Teran gre za kaplana v Koprivo; č. g. Primož Šubic gre za kaplana v Storje.

— Izurjen tat Jurij Zagajšek je bil v št. Jurji ob južni železnici, kakor se nam piše, 12. aprila t. l. od žandarja v trebuh za- boden, ker ga je bil z nožem napadel in mu ni pustil hiše preiskovati. Rana je bila, da-si ne globoka, vendar smrtna, kajti le malo mi- nut potem je umrl. Večkrat zaprt je v ječi pesmi koval, ker godec je bil v prejšnjih časih, pri gostijah svatom marsikako okroglo zapel. Kakošnih misli da so tatovi v zaporu, kaže pesem, ktero je bil zadnji zložil in svojim tovarišem tatom zapel. Tu vam pošljem origi- nal, kateri mi je po naključbi v roke prišel in se po nekterih izpuščenih vrsticah le neko- liko opiljen glasi:

Ko v samoti smo ga pili,
So žendarji nas vlovili,
Hitro nas uklenejo
Ino v Celje peljejo.

Ko so v Celje nas prignali,
So ljudje se nam smejali;
Kak' se tam godilo nam,
Kmalo bom povedal vam.

Bili smo v veselem mestu
Dolgo časa tam v aresti,
Gori le na rotovži
Pri gospod Pilatuži.

Kašo dali nam so jesti;
Da bi lože b'li v aresti,
Škoda b'la nam konec strit'
In tovarše zapustit'.

Tukaj meni ni za biti,
Ko ne dajo vinca piti;
Kedar nas spusti oblast,
Gremo hitro zopet krast.

S krampom bočemo kopali,
Z zvodom duri vzdigovali,
Hočemo do vina prit',
Če je treba vrata vbit'.

Kedar bodo svinje klali,
Bomo mi mesó pobrali,
Ko bi hteli nas podit',
Moramo jih pa pobit'.

Ko nas začnejo tož'vati,
Nihče smeje kaj obstati,
Kdor prav dobro bo tajil,
Bo vesel še vince pil.

Jurij Zagajšek.

Dokler se jetnikom ljubi pesme zlagati, jim še ni sila, in bodo malo k poboljšanju ga- njeni. Druge opazke si naj dela čitatelj sam.

Listnica vredništva.

G. Ivan Majaron iz Borovnice nam je poslal pojasnilo, v katerem g. Franju Suhadolniku, občinskemu svetovalcu, odgovarja, da ni v nobeni zvezi z dopisom iz Borovnice v 15. listu „Novic“, katerega v 19. št. „Nov.“ njemu pripisuje, kar mu vredništvo „Novic“ dobrovestno more pritrditi. Tudi piše, da njemu in nobenemu drugemu ni znano, da bi se bilo o vravnavi ceste zborovalo, in da pri meritvi pota ni on zvonce nosil. To je bistveni obseg omenjenega pojasnila. Osebnih napadov pa ne moremo objavljati in smo zaradi tega na stran položili že prej g. Suhadolnikovo, in sedaj pismo g. Majaronovo, ter z „Novicami“ vred izrekamo najpristranejšo željo, da bi se možje med seboj lepo porazumeli in drug drugemu delavnosti ne ovirali. Slovenci imamo še veliko posla, katerega bomo še le tedaj srečno izvršili, če delamo z zedinjenimi močmi!

Umrli so:

22. maja. Karol Brešar, rač. pregl. sin, 9 l., — in Janez Kermez, sladkorja prodajalca otrok, oba za vnetjem vratu. — Jurij Ponikvar, berač, 87 l., za pljučnico.

23. maja. Janez Brenčič, krojač, 32 l., za pljučno sušico. — Marija Anžlovar, delavka, 54 l., za vnetjem hrbtanca. — Avgust Novak, ribca otrok, 3 l., za vnetjem vratu. — Albina Brešar, urad. otrok, 3 m., za božjastjo.

25. maja. Franciska Pogačnik, fabr. delavca hči, 11 l., za škrlatom. — Rozalija Žonta, sirota, 17 l., za pljučnico. — Viljem Napret, trgovec otrok, 14 m., za možg. oslabiljenjem. — Franca Nachtigal, inšt. reva, 65 l., za možg. mrtvoudom. — Filip Deng, fotograf, 32 l., za pljučnim oslabiljenjem.

26. maja. Janez Mahkota, poštnega sluga sin, 6 l., za vnetjem vratu. — Polona Bregar, gostica, 75 l., za oslabiljenjem. — Ernest Baumgartner, trgovec otrok, 4 ure, za slabostjo. — Jožef Stfzelba, lojar in hiš. posestnik, 72 l., za oslabiljenjem.

27. maja. Ljudvik Melhior, kavarnar, 37 l., za vodenico.

Eksekutivne dražbe.

31. maja. 3. Jan. Kotar-jevo iz Moravške gore (1042 gl.) v Litiji. — 3. Mat. Janc-evo iz Velikega Mrašvega (267 gl.), — 3. Mar. Pirnat-ove iz srednjega Arta, obe v Krškem.

1. junija. 3. Jan. Kavčič-evo od sv. Ane (3533 gl.) v Trzinu. — 3. Fr. Zele-tovo iz Hrstja (1395 gl.) v Postojni. — 2. Tone Pištar-jevo iz Goriž (1100 gl.) v Idriji.

Na Štajarskem:

31. maja. Jan. Čep v Stopreih, 721 gl. 4. junija. Marija Šterbak pri sv. Lovrenci na polji 2500 gl. — Franc Kaisersberger, 1390 gl. — Tereza Potočnik, 2545 gl. — Jan. Kranjc, 1031 gl.

5. junija. Jože Fric v Sl. Bistrici 11.345 gl. 7. junija. Filip Muster, 3660 gl. 9. junija. Št. Jezernik, 1550 gl. 10. junija. Jan. Sakuš v Brežicah, 5952 gl. Pri ptujski sodniji.

Telegrafične denarne cene 27. maja.

Papirna renta 70.—. — Srebrna renta 74.55. — 1860letno državno posojilo 112.—. — Bankine akcije 963. — Kreditne akcije 235.—. — London 111.35 — Srebro 102.—. — Ces. kr. cekini 5.29. — 20Napoleon 8.88.

Gospodarji pozor!

Zavarovalnica „Minerva“ zavaruje po najnižji ceni proti škodi po toči za gotove premije ali pa proti menjicam.

Ravnateljstvo za slov. dežele
Janez Jereb.

Pisarna v Ljubljani na Starem
trgu hiš.-št. 155. (37—3)

Leopold Götzl,

stanujoč blizu nunske cerkve hš.-št. 25, priporoča p. n. občinstvu svojo bogato zalogo raznih

podobarskih, malarskih in zlatarskih reči, na papirju, platnu ali kositarju; podobne rezljane iz lesa, ali narejene iz gipsa. (40—2)

Prodaja tudi vse, kar se potrebuje za šolo in sploh pisarske reči.

Na Prodaj je lep križev pot z okvirjem visok 25" in širok 20"; ravno tako tabernakelj in za krsten kamen, več velikih podob Križanega za pokopališča in več drugega.

Priporočam se vsim duhovnim gospodom tudi za prenovljenje ali izdelovanje oltarjev, prižnic in križevih potov, z eno besedo, vsih cerkvenih reči ter obetam pošteno delo in kolikor mogoče po nizki ceni.

Prevzamem in sprejemam tudi vsa naročila cerkvenih obelk, banderjev in pa cerkvenega perila ter obetam vsa naročila izvrševati po željah prečastitih naročnikov in jim z dobrim blagom postreči.

Piccolijeva lekarna „k angelju“.

Farmacijske specialitete
Gabriel Piccolija,
lekarna v Ljubljani na dunajski cesti.

Anaterinova ustna voda in zobni prašek. Boljši, nego vsaka druga zobna voda in zobni prašek, pravo sredstvo zoper zobobol in ustne bolezni, zoper gnjilobo in mahanje zob, zoper difteritis ali vnetico grla in skorbut, prijetnega duha in okusa, krepi dalje zobno meso, in je sploh neprimerljivo sredstvo za čiščenje zob. Kdor ga enkrat poskusi, dal mu bode gotovo prednost, vzlic vsim enakim izdelkom. 1 steklenica 60 kr., 1 škatlja 40 kr.

Ribje olje, pošiljano naravnost iz mesta Bergen na Norveškem, brezkusno in ne slabo dišeče, 1 originalna steklenica 80 kr.

Pravi sajdlincev pulver. Nareja se s čisto kemičnih tvarin. 1 škatlja 80 kr., 1 tucat škatelj 6 gold. 60 kr.

Pravo vinsko žganje s soljo, v pomoč bolehnemu človeštvu pri vsih notranjih in vnanjih prisadnih, zoper večino boleznij, posebno za vsakovrstne rane itd. 1 steklenica 40 kr.

Eliksir iz Kine in Koke. Najboljši do sedaj znani želodečni likér. Pospešuje cirkulacijo in prebavljenje, ter različne organe in ude z nova okrepi in oživi. 1 steklenica 80 kr.

Glycerin-Crème, je posebno izbrano sredstvo zoper razpokane ustnice in kožo na rokah. 1 flacon 30 kr.

Lancaster-lilijna voda. Toaletni zaklad. Specijalno, da se ohrani koža krasna, nježna in mehka, se jej daje prednost pred vsemi umivalnimi vodami, lepoticjem in lepoticnim sredstvom, ktera so čisto škodljiva. 1 steklenica 1 gold.

Rajžev pulver. Izključljivo iz vegetabilnih tvarin, posebno zdrav za kožo, ktereji podeli izvorno brhkost in čvrstost, kar se nahaja le pri mladini. 1 paket 10 kr., 1 škatlja 40 kr.

Sok iz Tamarinde. Po mrzlih sredstvih iztlačen. Učinkuje znamenito krepilno in olajšajoče. 1 steklenica 40 kr.

Nezmotljivo sredstvo zoper mrzlico. Učinek tega léka je dokazana istina in vsaki bolnik, ki je lék uže poskusil sam na sebi, se bode radostno prepričal, da je najmočnejše in zanesljivejše sredstvo do sedaj znanih zoper ponavljajočo se mrzlico. 1 steklenica 80 kr.

Naročila se izvršujejo vračajočoj se pošto proti poštnemu povzetju. (36—4)

Pravi

Wilhelmov

antiartritčni antirevmatični

čaj za čiščenje krvi.

(Čisti krv zoper protin in revmatizem)

je kot

spomladno zdravljenje

edino gotovo zdravilno krv čisteče sredstvo,

kar je od prvih medicinskih avtoritet Evrope

bilo z najboljim uspehom upotrebjavano.

Ta čaj čisti celi organizem; prečišča, kakor nobeno drugo sredstvo, dele celega trupla in odvrne iz njega po notranjem upotrebljevanji vse nečiste za bolezni nabrane reči; tudi je učinek gotovo ustrejajoč.

Temeljito ozdravljenje protina, revmatizma, otrocih žil in zastaranih trdovratnih bolezni, vedno gnoječih se ran, kakor vseh spuščajev pri spolnih boleznih in po koži, mazolov po telesu ali po licu, lišajev, sifilitičnih ran.

Posebno ugoden uspeh je imel ta čaj pri zagnetenji jeter in vranice, erako pri zlati žili, zlatenici, silnem bolenji po čutnicah, kitah in udih, potem pri tišanji v želodcu, vetrovih, zaporu, vodnih nadlogah, močerji, moškem oslabiljenji, toku pri ženah itd.

Bolezni, kakor bramorji, žlezni otok, ozdravijo naglo in temljito, ako se pije čaj neprenehljivo, kajti on je hladno sredstvo, ki raztopi in žene seavnico. Celi kup sprideval, pripoznavalnih in pohvalnih pism, ki se tirjane zastorj dopošljajo, spridujejo resničnosti zgoraj navedenih razlogov.

V dokaz rečenega navedemo tukaj vrsto pripoznavalnih pism:

Gospodu Franju Wilhelmu, lekarju v Neunkirchen-u. V Sparsndorfu pri Assigu ob Elbi 18. okt. 1874.

Vaša blagorodnost! Šest let že sem trpela najhujše potične bolezni na nogah, pa nisem dobila nikjer nobene pomoči. Ko sem dobila slučajno Vaš izvrstni čaj za čiščenje krvi in ga pridno pila, sem k mojemu veselju precej čutila, da mi pomaga, kajti hude bolečine so toliko ponehale, da sem se vsaj mogla prosto gibati, v telesu pa sem čutila tako zdravje, kakoršnega žalibog! se že več let nisem veselila.

Ker sem trdnega prepričanja, da me bo Vaš zdravilni čaj popolnoma ozdravil mojega trpljenja, Vas lepo prosim, pošljite mi po pošti še en paket Vašega čaja za čiščenje krvi.

Nadja se, da bom, kar želim, kmalo dobila, se podpisem spoštovanjem

M. Ana Thiele,
soproga tesarskega mojstra.

Gospodu Franju Wilhelmu, lekarju v Neunkirchen-u

V Kirchbergu ob Wagramu 29. okt. 1874.

Pošljite mi s poštnim povzetjem prej ko mogoče dva zavitka po 8 porcij čaja za čiščenje krvi; mi prav dobro dè in moja bolezen je že mnogo zboljšana.

Spoštovanjem

Alojzij Figlmüller.

Gospodu Franju Wilhelmu, lekarju v Neunkirchen-u.

V Ratiboru pri Šiška-Mali Tabor 20. nov. 1874.

Častiti gospod! Ker se je Wilhelmov čaj pri moji ženi, ki je bila že čez 20 let bolna prav dobro obnesel, se obračam zopet do Vaše blagorodnosti, da mi pošljete tri pakete proti poštnemu povzetju.

Spoštovanjem

(18—13) Jože Heihl, kmetovalec.

Svarimo pred ponarejanjem in sleparijo.

Pravi Wilhelmov antiartritčni antirevmatični čaj za čiščenje krvi se dobiva le iz prve mednarodne fabrikacije Wilhelmovega antiartritčnega antirevmatičnega čaja za čiščenje krvi v Neunkirchen-u pri Dunaji ali v mojih časnikih navedenih zalogah.

Zavitek, v 8 obrokov razdeljen, po predpisu zdravnika pripravljen, s podukom v različnih jezikih 1. gld., posebej za kolek in zavoj 10 kr.

Na ugodnost p. n. občinstva se pravi Wilhelmov antiartritčni antirevmatični čaj za čiščenje krvi tudi dobiva: v Ljubljani pri Petru Lasniku; v Postojni, pri Jožefu Kupferschmidu; v Celji, pri Baumbachu, lekarju, Francu Rauscherju, lekarju in Karolu Krisperju; v Gorici pri Franzoni-u lekarju; v Celovcu pri C. Clementschitschu; v Mariboru pri Alois Quandestu; v Prassbergu pri Tribucu; v Novem mestu pri Dom. Ricoli-u; v Beljaku pri Matevž Fürstu; v Varaždinu pri dr. A. Halterju lekarju.